

Poós Gergely

A cédrusfa

Cédrusfa vagyok, itt heverek félredobva egy kőfal tövében. Csontváry festi álmomat, ötezer éves álmomat, világmindenséget jelképező életfát, ősmotívumot, életet és megváltást. S valóban, én vagyok.

Régebben megálltak előttem az emberek, felnéztek rám, óriás voltam, a hegyeknél is magasabb, férfi és aszszony voltam, élet és halál, megváltás és ősrök megújulás.

Két hete vágtak ki, favágók, fejszével, ledöntöttek, összetörték, megkötözték, megfosztottak koronámtól, lombjaimtól. Aztán lefektettek. Fafaragó keze közé kerültem, ki kétfelé hasított, gyalult, faragott, ostorozott. Kettévágta törzsemet, a karcsúbb, vékonyabb felem a vastagabbikhoz erősítette, keresztbe. Mit jelképez ez – gondoltam –, mi leszek én, mivé válok, mi lesz most már a sorsom?

Néhány nap múlva egy ember hordozott, fel a Koponyák hegyére. Töviskorona volt a fején, vállára vett, vitt. Ütötték, ostorozták, ordítoztak velem. Rengeteg ember kísért minket, ők is kiáltottak. Háromszor is elesett a súlyom alatt, s végül megkértek egy másikat, vigyen helyette. Útközben találkozott egy Asszonnal. Az Asszony némán megérintette az arcát, majd engem is. Nézték egymást. Majd újra ordítózás hallatszott. Mikor odaértünk, két kereszt már állt, ekkor értettem meg, mihez kellek. Keresztre feszítik rajtam azt az embert.

Ledöntöttek a földre. A föld száraz volt és kemény. Kiáltozások hallatszottak. A férfit megfosztották ruháitól. Rám fektették. Éreztem a testét, különös,

meleg volt, talán lázas. Katonák jöttek, szöveget hoztak, kalapácsot. És a szegek a csuklóján és bokáján keresztül belém fúródtak. Nagyon fáj, soha nem éreztem ilyet. Neki is fáj, felkiáltott, aztán elájult. Hozzám szegeztek, teste testemet érte. Néhány percig így feküdtünk a földön, aztán lassan felemeltek. Fölfelé s lefelé voltam, jobbra s balra nyújtózkodtam, átöleltem a világot.

Középre kerültem, jobbról is balról is mellettem egy-egy kereszt. Ekkor magához tért. Nagyon erőlködött, nehezen vette a levegőt, nehezen beszélt. „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” A tömegeből kiáltozásokat hallottam, a morajlás hol erősebb, hol halkabb volt. Az egyik katona levette sisakját, s láttam, odébb ment a többiektől.

Lassan teltek a percek. Ekkor a jobb oldali keresztfán lévő kérlelni kezdte: „emlékezzél meg rólam országodban”. Ő ránézett, s halkán, nagyon halkán – talán csak én és a keresztben függő halhattuk – mondta: „még ma velem leszel a paradicsomban”.

A többi néma volt, a percek, az emberek is némák lettek. Több óra telt el így, éreztem, haldoklik. Testéből elfogyott az élet. Utolsó erőfeszítésével egy nagyobb lélegzetet vett, „beteljesedett”, suttogta erőtlenül.

Ekkor elnémult, de ekkorra már egy voltam vele, átlényegülve, kifeszítve és megistenülve. Tovább hallottam őt, bár ajkaival szavakat már nem formált. Én vagyok az élet. Én vagyok az alfa és az ómega. E világ teremője. Az én szeretetem élteti e világot, az én szeretetem élteti az embert, s én

az én szeretetemmel hívok magamhoz mindeneket. Az az én akaratom, hogy az ember szabadon és önnön tudatával döntsön énmellettem. Ez az én akaratom, s türelmem végtelen. Én vagyok a szeretet. Beteljesedett.

Mikor levették rólam, én egyedül és csupaszon voltam, ő holtan feküdt. Egyedül és csupaszon, a földön. Többen siratták, az az Asszony is. Aztán elvitték.

Cédrusfa vagyok, itt heverek félredobva egy kőfal tövében. Csontváry

festi álmomat, ötezer éves álmomat, világmindenséget jelképező életfát, ősmotívumot, életet és megváltást. Én vagyok, akihez Isten Fiát, a megváltót szegeztek. Örök, égbe nyúló, a mindenséget átölelő jelkép lehetek. Szimbólum. Isten világot akaró és megváltó szeretetének szimbóluma. A keresztt.

Nem tudom elmondani senkinek. Cédrusfa vagyok, itt heverek félredobva egy kőfal tövében. Ügyet sem vetnek rám az emberek.

Pásztor Anita Enikő

Isten szándéka

A nem beszélés is okozhat fájdalmat. A csend ordíthat, marhat. S ha az akaratérő üvölt is, mint a farkas, a város elnyeli azt. Szirénák, drogos zacskók, verekedés, kurvavonzolás, fogcsikorgatás, számlatépkedések. Az ember nevet, bambán néz a világra, mintha ő akarna valamit tőle, és nem fordítva.

Lesz valamivé, ha mássá nem, hamuvá, porrá, Isten szándékává.

A kocsiajtók kinyílnak, csinos nők beszállnak, anyák főznek, nagymamák kötnek, nagyapák virágcsokorra spórolnak. A Parlamentben lődörögnek. Kávéházakban írnak sorsfordító drámákat, barna sörrel, borral, pálinkával. Mindegyik jó a gulyás Európában. Mint az euró a monolocalban.

Az ember mintha megőrülni tűnne. Dolgozik, hogy pszichiáterre költse. Fáradtan közömbössé válik. A gyerek úgysem szopik. Ha baja van, elgondolkodik. Nem sír. Bedob egy happyt a mikróba, s megnézi a világvégét élő adásban.

Majd megbotránkozik azon, hogy semmi sem változik, ha ő nem változik.

Annyi szó, annyi csók, annyi ölelés, annyi vágy marad csendben, mély álomban. Talán nincs is annyi ember, mint amennyi bambaság ebben a világban. Üvegszemek, élni tanuló kellékek. Figyelemelterelő hadműveletek. Az ember elfelejti, kicsoda, elfelejti, mivé lesz. – Porrá? Hamuvá? Emlékké valaki lelkében? Milyen emlékké? Széppé, példamutatóvá? Gonosszá? – De kizsedi a kezét a farzsebéből, megdönti a képzeletbeli támaszát.

Legszívesebben leesne mellé, de épít egy valódit magának. Ölelésből, tervből. Csókból, reményből. Szeretetből, kitartásból.

Élni akarásból.